lide under Kvindernes Deltagelse i det offentlige Liv. Denne Indvending har faaet nyt Liv ved Dr. phil. Lis Jacobsens Foredrag, eller rettere Bekendelse i Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds i Vinter. Til dette er kun at sige, at naar Dr. Jacobsen har gjort den Erfaring, at hun ikke kan være baade selverhvervende og Hustru og Moder, saa kan hun ikke deraf slutte, at Kvinder ikke kan løse denne Opgave, — der kan anføres mange Beviser paa det modsatte. — Men Dr. Jacobsen har selvfølgelig ikke andet at gøre end hurtigst muligt at frasige sig alt offentligt Arbejde, for en gift Kvindes første Pligt er at passe sit Hjem og sine Børn. Naar en Kvinde, naar hun gifter sig, er udrustet med det fornødne Kendskab til en Husmoders Gerning og Pligter, saa hun forstaar at indrette sit Arbejde, saa vil hendes Tid imidlertid slaa langt bedre til, end hvis hun selv skal prøve sig frem.

De unge Piger nutildags opdrages til et Erhverv, men faar meget sjældent nogen Uddannelse i Huslighed, og naar de saa gifter sig, mangler de de nødvendigste Forudsætninger for at styre et Hus eller pleje et Barn; navnlig i de smaa Hjem er dette den rene Ruin.

Det er sikkert paa Tide at tage under Overvejelse, om vi ikke bør indføre en tvungen Uddannelse med det Formaal at dygtiggøre Kvinderne til en Husmoders og Moders Gerning, og bl. a. faa undersøgt, hvad der tilfører Samfundet størst Værdier (for gifte Kvinders Vedkommende) Hjemmets Arbejde eller Selverhverv.

At Øjeblikket er gunstigt for at føre dette Spørgsmaal frem, er der ingen Tvivl om, da Folketinget i dette Foraar fornylig har taget under Overvejelse Spørgsmaalet om Skoler for den konfirmerede Ungdom.

Umuligt var det maaske ikke, at man kunde faa disse to Ting til at mødes, der vil sikkert findes Mænd i Rigsdagen, som vil tage vel imod denne Sag, om den slaar an, og det vil jo sikkert tildels bero paa, hvordan D. K. vil tage den op og føre den frem.

Naar man har tænkt sig Undervisningen tvungen, er det fordi den ellers kun vil komme dem til Gode, som i Forvejen har Forstaaelsen af deres Pligt mod Samfundet, og det er dem, der mindst trænger til den.

Mod den Indvending, at vi jo har Skolekøkkener, bemærker Taleren, at disse kun bør betragtes som et Grundlag for en Fortsættelse efter Skolens Afslutning. Enhver ung Mand her i Landet maa paa sin Værnepligt anvende fra ½ Aar til 14 Maaneder, og Taleren anfører herimod norske Kvinders Syn paa Sagen:

»Manden maa gøre Værnepligt for i Krigstilfælde at værne Landet udadtil, skulde enhver Kvinde ikke kunne ofre en Tid paa at dygtiggøre sig til at værne Landet indadtil imod de Fjender, som kan true Hjemmene og Moderens Pligter.«

Fru Knudsen havde i Overensstemmelse hermed ønsket at fremføre Sagen under Navn af Værnepligt for Kvinder, men var ved Fællesstyrelsesmødet bleven overstemt paa dette Punkt.

Pengene til Sagens Gennemførelse vil komme dobbelt igen ved den forbedrede Økonomi og Sundhedstilstand. Hvormange Sygdomme vil ikke kunne undgaas, naar Børnene faar en omhyggeligere Pleje og god sund Kost!

Undervisningen bør gives i Alderen fra 14 til 20 Aar, dog bør alle Enkeltheder overlades til det Udvalg, som maa nedsættes, hvis Sagen skal tages op.

Gid Dansk Kvindesamfund maatte komme til at løse denne Opgave, thi her ligger en Opgave og venter paa Løsning, hvorigennem vi vil kunne komme til at give vort Fædreland en værdifuld Støtte.

Efter Foredraget fulgte en livlig Diskussion, under hvilken der fremkom Udtalelser baade for og imod Tanken om at gøre en saadan Undervisning tvungen. For Tanken var bl. a. Skolekøkkeninspektrice Eline Hansen, der talte ud fra sine Erfaringer fra den kommunale Fortsættelsesundervisning i København.

Imod Tvangen talte en norsk Dame, Fru Eide fra Silkeborg, der mente, at man i Norge følte den megen Tvang som en Byrde.

Forslaget om Nedsættelsen af et Udvalg vedtoges imidlertid med overvejende Flertal.

(Fortsættes.)

Från Sverige.

Den Kungl. Propositionen om Rösträtt och Valbarhet för Svensk Kvinna på samma villkor som för Svensk Man inför Riksdagens bägge kamrar.

Den 18. Maj 1912 förblir alltid en märkesdag i den svenska kvinnorörelsens historia. Såsom det var att vänta föll visserligen den kungl. propositionen på en majoritet af 14 röster, men vi kunde konstatera en ökning mot i fjol af kvinnorösträttens